

"Takkenbossenkunst naar de laatste mode"

Ik hoor in de gang van het ateliergebouw stemmen. Als ik de deur open doe zie ik Godelief S. en Hans G.

Godelief is net terug uit New York en sleept immense takkenbossen de gang door. Ik kijk verbaasd. "Moderne kunst," zegt Hans spottend. "Van moderne kunst begrijp ik niets," val ik hem bij.

Godelief lacht opgewekt.

"Ik ga al die takkenbossen volgende week bij de contraprestatie inleveren, krijg ik zeker veertigduizend gulden per stuk voor. In New York zijn alle moderne kunstenaars bezig met takkebossen." zegt ze lachend. Ik zeg terug: "Dan ben je dus net te laat om er nog beroemd mee te worden, want morgen is die mode ook weer over! Je moet nooit achter de mode aan lopen want dan ben je altijd te laat," geef ik haar als raad mee die ze wel in de wind zal slaan. Ik bezit niet de gave bij voorbaat te overtuigen. Ik ben blij dat ik met moderne kunst, die geest van destructie nooit iets te maken had. Ik loop het ateliergebouw uit en neem mijn tien. Ik koop "Ask the dust" van John Fante, het grote voorbeeld van Bukowski, in een boekhandel op het Koningsplein.

Een appel etende heer (een mieterig persoon) komt kluivend en smakkend de galerie binnen, buigt zich over een tekening van mij van een voetbal in het gras en zegt dat alle mensen die zo tekenen vroeg of laat in het gekkenhuis komen. "U bent een echte expert! Heeft U soms zelf ervaring met gekkenhuizen, want ik vind dit echt een opmerking voor een gek of tekent U zelf?" vraag ik sarkasties.

"Het probleem is dat ik uw werk niet echt mooi kan vinden, weet U. Die Nieuwe Wilden, dat is echt mooi geschilderd, maar dit heeft niets met de geest van de tijd te maken. Hier gaat toch helemaal geen kracht van uit, weet U. Ik mis bij U het vitalisme, de universele zeggingskracht en het grote gebaar van de werkelijk getalenteerden die het onzichtbare zichtbaar en het zichtbare onzichtbaar willen maken."

"Dat is dan erg spijtig voor U."

"Meer voor U," zegt hij tegen mij.

"Mooi weertje buiten," probeer ik om hem zo snel mogelijk weg te krijgen.

"...maar ik vind U werk dan wel kunstig, hoor, maar niet bepaald kunst met een grote ka. Kunstig, dat is de beste omschrijving van Uw poging tot, die helaas niet bepaald geslaagd valt te noemen..."

"Dat is dan mooi meegenomen."

"Daar is wat mij betreft dan ook alles mee gezegd," besluit hij zijn oordeel. De laatste tv film die ik zag, een horror movie, ging over een menstruerende tennisbal die door het aanwenden van magical mystery mind power van de tennisspelers bloed spuwde op het juiste moment. Op sommige momenten wilde ik in de galerie dat ik zo'n tennisbal bij de hand had om bepaalde klanten mee weg te jagen.

Het regent uit een loodgrijze hemel. Twee homovrienden komen binnen en zeggen in koor dat ze die strandschilderijen toch zo vreselijk kil vinden. Niet om aan de muur te hebben!

"En toch was het een hele warme augustusmiddag toen ik de dias voor de schilderijen nam in Zandvoort," probeer ik.

"Oooohhh...nee," zegt de ene jongeman met gespeelde verbazing. Hij vervolgt met: "Ik begrijp het al. Van dias schilderen dat kan sowieso niks worden."

"Ik ga er verder niet op in, daar er meer bezoekers in de galerie zijn. Twee oudere dames wijzen naar een schilderij van Bouwes Boulevard en zeggen: "Nou, nee, zeg, dat schilderij vind ik nou helemaal niet leuk!" Een would be artiest in het verplichte spijkerpakblauw komt kauwgomkauwend binnen en begint met de binnenkomer: "Lullige schilderijtjes in lullige lijstjes in een lullig galerietje!"

"Dat valt wel mee," zeg ik korzelig. "Nee, hoor, die meneer heb gelijk," vallen de twee oude besjes hem bij die Bouwes Boulevard niet leuk vonden. Het blauwe spijkerpak praat binnensmonds. Ik zeg dat ik hem niet kan verstaan.

"Bejje soms doof, klootzak?" vraagt hij.

"Je spreekt volkomen overstaanbaar," zeg ik.

"Da's me op de academie nog nooit gezegd!"

"Eens moet de eerste keer zijn, boy!" zeg ik.

"Het is zeker allemaal met van die goedkope kut acrylverf geschilderd?" vraagt hij.

"Olieverf," zeg ik kortaf.

"Als ik het acryl vind dan is het ook acryl. Ik heb niet voor niks vijf jaar op de academie gezeten!"

"Dat zou je anders niet bepaald zeggen!"

"Wat er bepaald wordt bepaal ik zelf met mijn eigen bepaalde paal!" poogt hij geestig te zijn. Hij herhaalt: "Ik heb Rijksakademie gehad, dus ik weet wat ik zeg!"

"Dat is dan geen aanbeveling!"

"Jongen, wat lul je nou. Ik heb op de academie les gehad van Jacob Kuiper en die is getrouwd met een dochter van Jan Sluyters. Een betere leermeester is er niet! Die stemt partij van de arbeid!"

"Talent verkrijgt men niet door een huwelijk of door het stemmen op een politieke partij."

"Nee, jij zeker niet," zegt hij grof.

"Jij wel soms?" vraag ik hem op spottende toon.

"Laten we het over mij maar niet hebben," zegt hij op sombere toon. Ik besluit het daar bij te houden.

Die avond om acht uur, het is guur, regenachtig weer loop ik langs de donkere grachten naar snackbar De Zon, hoek Singel Leclercqstraat.

Zeventien en een half jaar geleden heb ik daar van mijn eerste BKR aankoop na maandenlang honger geleden te hebben een voor mijn doen in die tijd overvloedige maaltijd genoten. Een Wiener Schnitzel, gebakken aardappels, appelmoes en ananas met slagroom voor toe, bier en koffie.

Ik ben dan (mei 1968) na afloop behoorlijk misselijk, omdat ik heel lang niet meer gewend was behoorlijk te eten.

Nu, zoveel jaren later bestel ik er een peppersteak met sla, doperwten en frites, maar het smaakt niet half zo goed als het toen smaakte.

Het is er ongezellig, ik ben de enige klant en sinds het vroeger er naast gelegen kantoor van de Amsterdamse gemeentegiro er niet meer is maakt de eens zo bruisende tent een verlopen indruk. Om half negen neem ik lijn tien richting Nassaustraat en drink in het kleine kamertje in alle eenzaamheid een halve fles Corbière leeg. Ik ga deze keer vroeg slapen.

